

Nummer 9	1. Maj 1907.	56. Aargang

Tale af Apostel F. M. Lyman

i Tabernaklet i Salt Lake City, den 5te Oktober 1906.

(Fortsat fra S. 116.)

Han lod denne amerikanske Side af Jorden ligge skjult i mange Aarhundreder. Den var ukendt af den øvrige Verden, men tilsidst blev den opdaget. Den har altid været her, siden den blev skabt og dannet, hvilket er meget længe siden, men den var tabt for den øvrige Verden. Men i det rette Tidsrum inspirerede Gud Mænd til at finde den, og til at komme og bebo den; og han har styret dens Bosættelse, Organisation og Regering, og har ordnet det saaledes, at der skulde være Frihed paa denne Side af Jorden. Han har grundlagt en stor Nation her — en Nation af Styrke, Velstand og Visdom. I denne Nations Midte arrangerede Herren Grundlæggelsen af sin Kirke, og her vokser den og trives. Den vokser forholdsvis, som dens Medlemmer opfylde deres Pligter og vandre trofaste overfor Herren. Han vil tage Vare paa os, saafremt vi gøre, hvad Ret er. Det er enhver Sidste-Dages Helligs Rettighed at kende Sandheden og vide, hvad Gud fordrer af ham eller hende, det være sig i Forretning, Litteratur, Kunst, Musik, Politik eller hvad som helst andet. Lad Herrens Aand tilkendegive os, hvad der er ret i disse Ting. Lader os staa i en saadan Forbindelse med Herren, at vi kunne vide, netop hvad vi skulle gøre i alle Ting. Sig Herren, hvad vi ønske at udføre i vore timelige Ting, og faa hans Inspiration desangaaende. Han kender enhver af os, og veed vore Følelser og Svagheder; han

forstaar os godt, og kender vor Trang, vor Oprigtighed og vor Tro. Dersom ikke et Haar af vore Hoveder kan falde til Jorden, uden han kender det, hvor let er det da ikke for ham at kende vor Natur, vor Tilstand, vore Svagheder og stærke Sider. Dersom vi have Intelligens, Fatteevne eller Visdom, da veed han det. Han kender nøjagtig vor Stilling; derfor lader os være frimodige for ham. Lader os være fortrolige med ham i Tale og i Vandel, og opføre os som om han var ved vor Side, thi han er os nær. Mine Brødre og Søstre, I kunne ikke tale, tænke, handle eller attraa, ikke have en eneste Tanke, hverken af godt eller ondt, uden det er Herren aabenbart. Han kender det altsammen. Derfor er det vor Pligt at vænne os til at tænke godt Dag for Dag, saa det vil være let for os at gøre, hvad der er ret, til enhver Tid, saa at vi, naar vi om Aftenen skulle lægge os til Hvile, kunne komme frem for vor himmelske Fader vidende, at vi have levet i Overensstemmelse med hans Villie den Dag; at vi ikke have gjort noget, som ikke var ret, men at vi have levet ædruelige, oprigtige og samvittighedsfulde, og kunne sige: Fader, jeg har holdt dine Bud i Dag, behag at høre min Bøn; jeg har Sygdom i Familien; jeg har Fejl at overvinde; jeg behøver Hjælp; jeg har Sorger og Bekymringer; mit Hjærte er nedbøjet; giv mig Trøst; giv mig Glæde og Husvalelse! I disse prøvende Tider, da Vanskeligheder og Mørke og Ufred true os, Fader, lad os kende, at vi tilfredsstillende opfylde vore Pligter! at vi have tjent dig til Behag, og agtes værdige til dine Velsignelser, og at du vil drage Omsorg for os!

En saadan Tilstand burde vi være i, mine Brødre og Søstre, som Jesu Kristi Disciple og Efterfølgere. Eftersom vi have gjort Pagt med Herren og erholdt hans Naade, Velsignelser og Salvelse, og Fornemmelsen af hans Aand, da burde vi dyrke den Aand, indtil vi kunne dvæle i dens Lys og Inspiration den hele udslagne Dag, og lade os lede af den i Udførelsen af vore Pligter; i at gøre Omsorg for vore Familier; i vore Forretningsaffærer; i alt andet der lovligen fordrer nogen Del af vor Opmærksomhed. Herren vil styre sit Folks Skæbne som et Hele. Han vil lede Præsident Joseph F. Smith, og vil ikke lade ham fare vild. Jeg er ikke forpligtet til at tage Vare paa Præsident Smith, eller tale ham til Rette af Frygt for at han skulde fare vild. Det hører Herren til at passe. Han har selv den Gerning i Hænde. Han har sin Tjener under Behandling, og styrer og raader ham; han leder ham ved sin Aand og vil altid gøre det. I kunne ikke gøre bedre end at opholde dem, som Herren opholder og har udvalgt. Han har ledet os; han har bragt os frem; han har ordineret og inspireret os; og han har ikke inspireret os mere, end han har inspireret eder. Ethvert af Kirkens Medlemmer er berettiget til Herrens Inspiration.

Naar en Sjæl er bragt til Kundskab om Sandheden, og har sluttet

en Pagt med Herren ved Daaben, da er den Sjæl lige saa dyrebar i Herrens Aasyn, som en Profet, Apostel, Præsident eller nogen anden Mand eller Kvinde, thi den er et af Guds Børn. Hvor vi dog elske vore smaa Børn! I blødhjærtige Mødre, I blødhjærtige Fædre — for jeg har lært, at Fædre ogsaa ere blødhjærtige. Nede i Provo, hvor jeg var for et Par Uger siden, fandt jeg, at Blødhjærtighed ikke udelukkende tilhører Mødrene. Der er ogsaa en blødhjærtig Fader i Salt Lake City, og han er heller ikke alene, ingen Undtagelse til Reglen. Jeg tror, at Fædre i Almindelighed ere blødhjærtige saavel som Mødrene. Elske vi vore Børn? Føle vi os ikke stolte af vore Børns Udvikling og Fremgang? Glæde vi os ikke, naar vi se dem gøre hvad Ret er? Bedrøves vi ikke, naar vi se dem gøre det, som ikke er ret eller godt? Naar de ere ligegyldige og sløve, og ikke bryde sig om Gud og hans Villie? O, hvor bedrøveligt og skrækkeligt er det ikke, naar de ikke holde Herrens Frygt for Øje! Thi vi lære, at Herrens Frygt er Begyndelsen til Visdom. Naar en Mand frygter for at fortørne sin Skaber, vil han beflitte sig paa at gøre netop, hvad Gud ønsker, han skulde gøre. Han vil søge Herren; og enhver, som med et rent Hjærte og et angerfuldt Sind søger efter ham, vil finde ham. Herren vil komme nær til ham, og vil lytte til ham, lede ham, og aabne Vejen for ham til at finde Sandheden, og til at gennemgaa denne Verdens Genvordigheder. Herren har sine Børn i sin Varetægt: han passer dem, bringer dem sammen, og uddeler sine Velsignelser til dem paa enhver Side. De have deres Prøvelser, Modgang og Genvordigheder; men Herren vil altid være dem nær og tage vare paa dem; thi han elsker dem. Dette Værk maa rulles fremad, og Herren vil rulle det frem ved sit Folk — vore Forældre, Brødre og Søstre, og vore Efterkommere. Han vil vedblive med at samle sit Folk fra hele Verden, og hans Værk vil vokse og spredes, til det skal fylde Jorden. Herren har for sidste Gang sat sit Værk i Gang, og vil paase at det bliver fuldført; og han vil gøre det paa en naturlig Maade. Dets Vækst og Udvikling vil ske paa lovlig Maade, og vi ville erfare dette efterhaanden, som det skrider fremad. Vi kende dette Værk, og ligeledes Folket, thi vi have været forbundet dermed lige fra Begyndelsen. Herren holder sin Haand over sit Folk i alt, hvad der er retfærdigt; ikke at han vil frelse os i vore Synder; ikke at han vil staa os bi i Synd eller tillade os at synde, men han vil, at vi skulle omvende os derfra og blive bedre. Dette er hvad Herren fordrer af sit Folk i Dag. Han er tilfreds med sin Tjener Joseph F. Smith og med hans Raadgivere, med de tolv Apostler, med de syv Præsidenter over Halvfjerds, og med den præsiderende Patriark, og med enhver Embedsmand af Præstedømmet, som trofast virker i Verden og opfylder sine Pligter.

Som vi hørte Præsident Smith omtale i Formiddag, er det herligt

at tænke sig, at vore unge Mænd gaa ud i Verden og forkynde Evangeliet, som de gøre. Herren staar dem bi og fylder dem med sin Aand, saa at det er et forbavsende Arbejde de udføre. Jeg var med dem for nogle Aar siden. Jeg har tilbragt flere Aar i Missionsarbejdet, ude saavel som hjemme, og har arbejdet meget i Forening med Ældsterne. Jeg veed ikke, om jeg tilfulde har gjort min Pligt, men jeg beflittede mig paa at vejlede eders unge Mænd, som vare med mig i Tusindvis i den evropæiske Mission. Jeg formanede enhver af dem og sammen med dem besluttede, at vi, naar vi igen kom hjem, vilde tjene Herren og holde hans Bud; vi vilde opholde Kirkens Avtoriteter, og vandre i Trofasthed for Herren. Vi høre nu, at nogle af disse Brødre, naar de ere komne hjem igen, forglemme, hvad de vare i Missionen. De glemme, at de vare Herrens Tjenere og Repræsentanter i Verden, og nogle af dem vende tilbage til Daarlighed, og ere ikke saa hengivne og tro til Herren, som de burde være. Maaske de sommetider ere forsømte, og maaske ikke tilstrækkelig underviste og formanede ude i Missionsfelten. Jeg haaber dog de ere. De burde grundig undervises der; ja de burde belæres før de gaa ud. Fædre, Biskopper, Højpræster og Halvfjerds burde undervise dem herhjemme; ikke en eneste af dem burde forsømmes. De skulde have vor Anerkendelse, blive opmuntrede, styrkede, tilskyndede, holdt i Tømme, og formanes om deres Fejltrin, hvor dette er nødvendigt; vi burde indprente Dannelse og gode Sæder i dem, og paa enhver Maade forberede dem paa at gaa ud i Verden stærke af Karakter og med en fast Beslutning at ville gøre, hvad der er ret; at ville trofast repræsentere Guds Folk og vor Frelsers, Jesus Kristi Kirke. Vi repræsentere vor Frelser deri, at vi gaa ud iklædt med Myndighed fra ham og med Fuldmagt til at prædike og forvalte i hans Navn; forkynde Evangeliet til vore Medmennesker, og kalde dem til Omvendelse og Forbedring; lære dem Vejen til Frelse og Salighed, saa at Guds Aand maa bo i dem, og de maa samles med de Hellige og opbygge Zion, og deltage i at udføre Herrens Hensigter paa Jorden.

Indsamlingsstedet synes for nærværende at være her, men Herrens Værk vil uden Tvivl sprede sig, indtil det vil fylde Jorden, som Vandet dækker Havets Bund. Herrens Hensigt er, at hans Børn skulle frelses, og vi virke med dette Maal for Øje. Vort Arbejde skulde ikke alene være for at bevare vore unge Mænd, naar de komme hjem, men ogsaa for at bevare dem, som ere indsamlede. Vort Eksempel overfor dem burde være godt, saa at de, naar de komme her fra de forskellige Lande, vilde finde Zion her, som de forvente. De vente ikke at finde os efterfølge Verdens Daarligheder og Begærligheder, thi de vide, at vi ere komne ud af Verden og have skilt os fra Verden, som vi burde gøre. Vi skulde være et anderledes Folk her i Salt Lake City og i alle andre Stæder, i enhver Del af denne Stat og af andre Stater, hvor vort

Folk have bosat sig. Vi burde ikke bruge saadanne Ting, som Herren har forbudt. Vi skulde ikke være daarlige og ugudelige. Ingen blandt de Hellige burde vanhellige Sabbaten paa nogen som helst Maade, eller være en Spiller. Vi behøve ikke at være Spillere; det betaler sig ikke; det er ikke en god Forretning; det er fordærvende, degraderende og nedværdigende. Brugen af Spiritus, af The, Kaffe og Tobak er forbudt af Herren. Han siger, at disse Ting ikke ere til Gavn for Folk; at de besudle og skade Legemet. Ingen Løgner burde findes blandt de Hellige; enhver burde følge Sandheden. Enhver burde gøre Ret mod sin Næste, og aldrig gøre ham Uret, hvadenten han er en Sidste-Dages Hellig eller ikke. Andre kunne undertiden skade os, men vi burde ikke gengælde dem med Ondt, men betale Ondt med Godt.

Disse ere nogle af de Sidste-Dages Helliges Følelser. Uden for megen Gentagelse af Ord, der vilde forlænge mine Bemærkninger, ønsker jeg at sige til eder, at jeg veed, at dette Rigets Evangelium er her blandt Guds Børn for sidste Gang, og at det ikke mere skal tages bort. Folket vil altid have inspirerede Mænd iblandt dem; der vil være Profeter og Apostler; der vil være Mænd som holde det hellige Præstedømme, med Myndighed til at handle i Herrens Navn paa Jorden, nu og forevig. Dette Værk vil spredes ud, og blive mere anset og agtet i Verden, end det er i Dag. Det kan møde Modgang, onde Magter og Indflydelser kunne stille sig imod det ligesom hidtil; men dets endelige Sejer er lige saa sikker, som vor egen Tilværelse er. Det kan umulig være anderledes, thi det er Herrens Værk og ikke Joseph Smiths eller noget andet Menneskes. Gud har besluttet at fuldburde det, og han har ikke taget Fejl. Han kender Verdens Folk, og kender de dyrbare Sjæle, der er paa Jorden i denne Tid, og dem som komme iblandt os. Evangeliet vil blive forkyndt, Religionsfrihed stiftet, og alting beredet for Kristi Kirkes Fremgang. Vi behøve ikke at ængstes over Kirken, og behøve ikke at lade Modet synke eller opgive Haabet paa Grund af de Skyer, der undertiden kunne ses at samle sig, og som fremdeles ville samle sig, til Guds Værk er fuldbyrdet og har sejret. Herren vil forløse sit Folk, og oprejse os Venner blandt alle Nationer. Han vil raade over Menneskenes Hjærter, som han ogsaa raader over os for vor Frelse, om vi ville lytte til hans Raad og lade ham hjælpe os. I modsat Fald ville vi gaa til Fordærvelse ligesom alle andre, der øve Ugudelighed; og vi ville være under Satans Herredømme, naar vi forlade denne Verden, medmindre vi tjene Gud af vort ganske Hjærte, medens vi ere her i Livet. Om vi gøre dette, er vor Frelse og evige Salighed sikker. Dette er mig en stor Trøst, og burde være for enhver Sidste-Dages Hellig. Jeg beder Gud om at velsigne eder, mine Sødskende, og at hans Aand maa blive os rigeligen tildelt medens Konferencen varer, i Jesu Kristi Navn, Amen.

Foraarskonference i Aarhus.

Konferencen holdtes i de Sidste Dages Helliges Lokale, Borupsgade 12 og tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 6. April Kl. 8. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Tilstede af Zions Ældster var Missionens Præsident, J. M. Christensen og Præsident A. P. Nielsen af Aarhus Konference, samt 19 i Konferencen virkende Missionærer og 3 besøgende Ældster fra Aalborg Konference.

Præsident A. P. Nielsen bød de Forsamlede Velkommen. Grensforstanderne afgav Rapporter som følger: Esbjerg, Chr. L. Gregersen; Vejle, A. P. Jacobsen; Odense, C. M. Nielsen; Randers, L. C. Jensen; Aarhus, Thomas Nielsen; Rapporterne viste, at Grenene vare i god Tilstand og Udsigterne for Fremtiden meget lovende. Af den samlede Rapport given af Præsident A. P. Nielsen fremgik, at der i Konferencen er 20 Missionærer; der var i de sidste seks Maaneder omsat 34,843 Skrifter, 3,509 Bøger, 25,582 Fremmedes Huse besøgte, 5,574 evangeliske Samtaler, og 664 Møder afholdt; 34 Døbte, 3 Ordinerede, 19 Børn velsignede, 2 udelukkede, 17 emigrerede. Ældste N. P. Nielsen omtalte sit Besøg hos Andersen (Fristrup), som nylig var ankommen fra Utah. Han beviste, at alt det, som er skrevet om os i Aviserne, er Usandhed. Præsident J. M. Christensen omtalte den Modstand, vi som et Folk møder her i Verden, men som dog er os mere til Gavn end til Skade, idet mange besøge vore Møder, og naar de lære os at kende, blive de vore Venner.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagsskolens Konference. Rapporter blev aflagte fra Aarhus, Randers, Odense, Vejle, Filskov og Esbjerg. Den samlede Rapport viste, at der er 179 Børn indskrevne i Skolen, 42 Funktionærer, gennemsnitlig Besøg af 126, Søndag Skolemøder afholdt 127. Randers Søndagsskole under Br. A. A. Scheby's Ledelse gav en Præsentation af 2 Klasser. Aarhus Søndagsskole under Ledelse af Br. P. S. Christiansen udførte et udmærket Program, hvori 8 Klasser deltog. Præsident J. M. Christensen udtalte sin Tilfredshed med Søndagsskolens Arbejde og opmuntrede Lærerne og Børnene til at vedblive at arbejde for Søndagsskolens Sag.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Konferencen. Ældste Jens Jensen omhandlede Evangeliets første Principper; beviste at den kristne Verden er afvegen fra Jesu og hans Apostles Lærdom og lærer Menneskers Bud og Lærdomme. Ældste N. P. Nielsen omtalte Evangeliets første Princip, Tro, og viste at Tro uden Gerning ikke kan frelse os; han omtalte ogsaa Gengivelsen af Jesu Kristi Evangelium. Præsident J. M. Christensen omtalte Guds Folks Forfølgelse.

Søndag Aften Kl. 7 afholdtes atter Møde. Efter Sang og Bøn fremstod Ældste Carl M. Nielsen. Han tog for sin Tekst Joh. 17: 3.

„Dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesum Kristum." Han omtalte Guds Personlighed og Frelsens Plan, som den var forkyndt af Jesus Kristus og hans Apostler, og som den i Dag bliver forkyndt af de Sidste-Dages Hellige. Ældste Charles Jensen omtalte Jesu Mission, hans Liv, Lidelse og Død, Oprettelsen af hans Kirke og de Lærdomme, han og hans Apostle lærte; han omtalte endvidere Daabens Hensigt og Maade. Præs. J. M. Christensen omtalte Jesu Christi Aabenbarelse, samt Præstedømmets Gengivelse til Jorden i de sidste Dage.

Mandag og Tirsdag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømmemøde, hvor Ældsterne afgav Rapporter af deres Arbejde, og hvor Instrukser blev givet Ældsterne af Præs. J. M. Christensen.

Mandag Aften Kl. 8 afholdtes et Møde for de Hellige, hvor Nadveren blev uddelt og dens Hensigt forklaret. Kirkens Autoriteter blev foreslaaet og opholdt. Missionærerne beskikkedes til at virke, som følger: (Det første Navn staar som Forstander). Som Konf. Præs. Charles Jensen; som Konf. Sekretær Niels J. Nielsen; J Aarhus Gren, Carl M. Nielsen, Thomas Nielsen, Francis Jensen og N. J. Nielsen; Randers, Anders P. Jacobsen, Jens A. Andersen, Morten C. Jensen; Odense, Hyrum Larsen, Franklin T. Nilson, Hyrum Hansen; Vejle, Louis C. Jensen, H. P. Olsen, Rasmus Rasmussen, Joseph Hansen; Esbjerg, Chr. L. Gregersen, P. M. Frandsen, Alfred C. Nielsen. Derefter var Tiden overladt Missionærerne at bære deres Vidnesbyrd. Præs. J. M. Christensen opmuntrede Ældsterne og Søskende til fortsat Nidkærhed. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Unge Mænds og unge Kvinders Uddannelses Foreninger afholdt deres aarlige Konference Møde Tirsdag Aften Kl. 8.

Rapporter blev aflagt fra Aarhus, Randers, Esbjergs og Odenses Foreninger.

Onsdag Aften holdtes en behagelig Sammenkomst af de Hellige og deres Venner. Et godt Program blev udført bestaaende af Sang og Musiknumre, Oplæsning osv. og alle blev serveret Chocolade og Kager.

Gode Raad. Hvis du har en ansvarsfuld Plads i Kirken, og du finder et Onde, der kommer under dit Omraade at behandle, da gør det under den rette Indflydelse, paa lovlig Maade, og ifølge Guds aabenbarede Raad. Gaa bare ikke omkring og omtal det, thi en saadan Fremgangsmaade baade gør Ondt og kommer fra den Onde.

Guds Aand og berusende Drikke kan ikke dvæle sammen i Mennesket. Den kan ikke bo i urene Tabernakler.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Onsdag den 1. Maj 1907

Betal eders Gæld!

Instrukser fra Præsident C. W. Penrose.

Da Præsident Penrose's Instrukser findes at passe lige saa godt paa den skandinaviske Mission som paa den brittiske, gengive vi nedenfor i Oversættelse hans Raad i Millennial Star af 14. Februar:

„Af de financielle Rapporter, vi have faaet fra de forskellige Konferencer, se vi, at mange af Ældsterne, som virke i Missionen, have paaført sig Gæld, som de ikke synes at gøre sig Umage for at betale. Disse Beløb samlede udgøre en meget betydelig Pengesum, og gøre Hovedkontoret saavel som Konferencerne, som skylde disse Beløb, megen Ulejlighed og Bryderi. Der kan mulig være Omstændigheder, der med Rette gør Krav paa Overbærenhed i Indsamlingen af tilgodehavende Penge, men vi alvorligen paaskynde Brødrene, paa hvem Ansvarligheden hviler, at paase, at disse Beløb klareres saa snart som muligt. Paa Grund af, at mange af Missionærerne virke og bo langt fra Hovedkontoret, og Betalingen for Bøger og Skrifter tilsendt dem ikke kan ske med det samme, vilde det være umuligt at foreskrive som en absolut Regel, at Betalingen maatte ske straks; men om det blev gjort til Regel, at betale alt hver Maanedsdag, og Ældsterne vilde efterkomme den, vilde Vanskeligheden, vi nu besværes med, overkommes.

Hovedkontoret er ikke saaledes stillet, at det kan bære denne Byrde længe, og vi haabe, at Konferencepræsidenterne ville underrette alle, som købe Bøger og Skrifter, om, at de maa betales ved hver Maaneds Udgang, eller paa anden efter Overenskomst bestemt, og for Køberen bekvem Tid; dernæst skulde han iagttage, at det bliver udført ifølge Ret og Visdoms Fordringer. Dette burde ikke længer udsættes, men skænkes Vedkommendes Opmærksomhed straks.

Naar vore Brødre engang komme ud af saadan Gæld, ville de finde det mere fordelagtigt at betale kontant, akkurat som de vilde, naar de gjorde deres Indkøb i en eller anden Handelsbutik. Naar Missionærer faa Penge hjemmefra, skulde de anse det som deres første Pligt at betale deres Gæld, ikke alene hvad de skylde for Tryksager, men for hvad som helst andet de have faaet paa Kredit, Mad, Klæder, Logi o. s. v. Enhver burde betale, hvad han med Rette er skyldig. Det er baade en moralsk og religiøs Pligt. At være i Gæld, er at være bunden; enhver, som er ærlig, anser det saaledes. Det er et Brud paa den „gyldne Regel", naar en Gæld tillades at staa uændset af den Skyldige. Vi

have ikke mere Rettighed til at bruge andres Penge uden deres Tilladelse, end vi have til at tage, hvad der ikke tilhører os og gøre Brug deraf. Uærlighed af enhver Slags er i Modstrid med Evangeliets Aand, og den som gør sig tilgode dermed, er ikke en sand Sidste-Dages Hellig. „Bliver ingen noget skyldige," formanede en af Apostlene i fordums Dage, og vi gentage hans Ord som passende for vore Venner.

Vi have hørt om nogle af Kirkens Medlemmer, som forlade deres Boliger for at emigrere, eller vende tilbage til deres Hjem i Vesten, og som have forsømt at betale, hvad de vare andre skyldige i disse Lande. Dette er lastværdigt i højeste Grad. Det er et Brud paa Lov og Ret, og en Skam og Skændsel paa deres Karakter; tillige bringer det Vanære paa Kirken, som de tilhøre.

Det er jo ikke Ret at lægge Skyld paa nogen Kirke eller Organisation for slet Opførsel af nogen af dens Medlemmer; men Almuen dømmer ikke altid ret i saadanne Sager, og Folkets Stemning stiller sig lige saa gerne imod Kirken eller andet Samfund, de høre til, som til Overtræderen selv. Dette er ufornuftigt men dog ganske almindeligt. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige holder ikke med, eller undskylder den, som forsømmer at betale sin Gæld eller at opfylde nogen som helst Pligt. Tværtimod vil Kirkens Raad høre Klager om saadan Opførsel af nogen af dens Medlemmer, og nægte dem Fællesskab, med mindre de tilfredsstillende ordne saadanne Sager. Det haabes, at hvis nogen enten af Ligegyldighed eller anden utilbørlig Grund er rejst til Amerika efterladende sig Gæld, hvor de ere komne fra, de da ville give Agt paa denne milde Paamindelse derom, og sætte disse Ting i Orden uden længere Udsættelse. Kirkens Autoriteter i Zion have løftet deres advarende Røst højt imod at gaa i Gæld og forblive i den Tilstand. De have alvorligen paavist, hvor meget bedre det er, at betale kontant, end at gaa i Gæld, og at betale hvad de allerede ere skyldige, enten det være til Venner eller Fjender. Medens der er gode Tider, skulde dette Raad ikke efterlades, men sættes i Udførelse, saa at naar der kommer en Forandring, og Tiderne ere mindre gunstige, de da ikke vilde befinde sig indviklede i Gæld, som de ikke kunne imødekomme.

Vort Folk kan faa Kredit hvor som helst. De have faaet det gode og velfortjente Navn af at være ærlige, og at holde deres Løfter i Forretningsaffærer, og Selskaber, der drive store Forretninger, ere beredvillige til at anbetro dem Kredit paa store Beløb, idet de anse os som ganske paalidelige. Denne Karakter for Ærlighed og Punktlighed skulde bevares for vor egen Skyld og den Sags Skyld, som vi staa i Forbindelse med, og for at vi kunde beholde Guds Velbehag og hans Aands Ledsagelse, hvilken ikke taaler Uærlighed eller Uretfærdighed.

Vi burde handle ret i alle Ting og altid være omhyggelige for andres Ret. Brødre, betal hvad I ere skyldige og saa undgaa at komme

i Gæld herefter. Bevar en ren Samvittighed, og lader eder ikke indvikle i Forpligtelsers Garn. Vi forvente, at Konferencepræsidenterne ville snarest mulig imødekomme deres Gæld til Hovedkontoret og faa deres Regnskaber med Brødrene i Orden, saa vidt Omstændighederne, i al Retfærdighed, Overbærenhed og Mildhed tillade det. „A word to the wise should suffice.“ (C. W. Penrose.)

I Millennial Star af 11. April gentager Præsident Penrose sine Formaninger til de Hellige og Ældsterne som følger:

„I Mill. Star 14. Februar, gav vi Instrukser til de Hellige og til Ældsterne i Særdeleshed, om at frigøre sig fra al Gæld ved at betale dem og holde deres Løfter. Vi raadede dem endvidere til at holde sig fri derfra i Eftertiden, og viste dem, hvor godt det var, ikke at skylde noget til nogen. Det har glædet os, at se saa mange af vore Brødre bringe deres Regnskaber i Orden, som de havde aabnet med Konferencepræsidenter for Bøger og Skrifter, og haabe de maa kunne saaledes ordne deres Sager, at de maatte undgaa Gæld i Fremtiden. Vi raade nu atter dem, som ikke have efterkommet vor tidligere Formaning i denne Henseende, til at gøre sig det magtpaaliggende at betale, hvad de ere skyldige, saa snart som det er dem muligt, og da ordne deres Affærer saaledes, at de ville være aldeles fri fra financielle Baand.

Vi sige nu til Ældsterne, at de ingen Rettighed have til at gaa i Gæld for noget som helst til nogen udenfor vort Samfund. Hvis Omstændigheder gør det nødvendigt at skaffe Penge tilveje, hvilket kan til Tider ske, da skulde de laanes enten hjemmefra eller fra Autoriteterne her. Det maa ikke herved forstaas, at Hovedkontoret eller Konferencerne befatter sig med at udlaane Penge, enten for Missionærers, Emigrations eller andet Brug; men i Nødstilfælde af nogen Slags skulde vi ikke henvende os til Folk udenfor Kirken.

Missionærerne have ingen Rettighed til at gaa i Gæld for Klæder, Rejseomkostninger eller andet sligt. Om nogen allerede saaledes har sat sig i Gæld, skulde de betale den ved allerførste Lejlighed. Intet Medlem af Kirken har Rettighed til at forlade disse Lande, naar de skylde et Individ eller et Selskab noget. At gøre det er ikke blot upassende, men uærligt, og derfor Gud mishageligt. I Særdeleshed er det bleven Ældsterne udtrykkelig forbudt at gøre, og de fortjene Irettesættelse, naar de handle tvertimod dette Paabud.

De Sidste-Dages Helliges gode Navn og Rygte i Forretningsverdenen er af den højeste Karakter. Handels- og Forretningshuse i Amerika ere altid begærlige efter Utahs Handel, fordi de agte en Mormons Gældsbevis som ganske sikkert. Det er meget sjældent, de have noget Bryderi med at faa deres Betaling. Hvor de Sidste-Dages Hellige ere kendte i

denne Verdensdel, bære de samme gode Navn og Karakter. Men i enkelte Tilfælde ere Kreditorer blevne skuffede. Dette har bragt en Skamplet paa vort Folk, og skadet den Sag vi frembære. Det er af denne Grund, vi gøre disse Bemærkninger. Vore Løfter skulde altid holdes i Ære. Hvis Løfter ere givne under Omstændigheder, der ikke kunde undgaas, skulde de ikke brydes, hverken med Hensyn til den bestemte Tid eller Beløbet. En Sidste-Dages Helligs Løfte burde være lige saa godt som hans skriftlige eller andet Bevis.

Hvad vi hermed ønske at indskærpe er, at de Hellige skulde undgaa at sætte sig i Gæld til Folk, som ikke tilhøre vort Samfund, og at det er Missionærerne forbudt at gøre. En af de tidligste Aabenbaringer til Kirken var, at dens Medlemmer ikke skulde gaa i Gæld til deres Fjender. I Særdeleshed er det paalagt Ældsterne ikke at gøre det, og vi gentage nu dette Raad til dem, og ønske, at det skal forstaas, at herefter vil Uagtsomhed i denne Henseende regnes som en Forbrydelse mod Kirkens Raad og anses som dadelværdig. Ordet lyder: „Gør eder fri for Gæld, og hold eder fri," og i Tilfælde af Nød, henvend eder til den rette Kilde for den nødvendige Hjælp. Vi haabe, at det ikke vil være nødvendigt, at gentage disse Bemærkninger.

(C. W. Penrose.)

Afløsning. Følgende Ældster løstes fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien efter et hæderligt udført Arbejde og sejlede fra Liverpool med Dampskibet Arabic den 26 April: Konf. Præsident Niels L. Lund fra København til Mayfield, Utah; Konf. Præsident Anders P. Nielsen fra Aarhus til at besøge Slægtninge; Niels W. Knudsen fra København til Provo; Alvin J. Jacobsen fra Aarhus til Moroni.

Ankomst og Beskikkelse. Alma B. Larsen, ankommen fra Salem, Idaho, beskikkedes til Kristiania Konference; Charles Jensen til Præsident over Aarhus Konference; Lorentz Petersen til Præsident over Københavns Konference. Newmann Beck fra Aalborg Konference til Københavns; Christen O. Thompson fra Aalborgs Konf. til Aarhus'.

Zion, de Helliges Hjem.

(Fortsat fra Side 112.)

Naturens Skatkamre.

Kunde den, som er fremmed i Zion, kaste et overfladisk Blik over Statens fysiske Udseende, havde han god Grund til at undres over, at den store Strækning af Bjærgland, der efter Landkortet for et halvt Aarhundrede tilbage vistes at være en øde Ørk, siden var bleven saa

meget forandret. Saa stort og ujævnt er dette øde Landskab, at kun ved nærmere Syn vilde de forholdsvis ubetydelige smaa frugtbare Dale ses at afbryde det tilsyneladende grænseløse Ødes Ensformighed. Men indhegnet af Bakkerne nedenfor de optaarnede Bjærgtoppe, og i Følgeskab med Strømmenes mange Krumninger ligge „Bjærgenes Dale" — Hvilestedet for de udholdende Pionerer og deres talrige og trivelige Efterkommere. I disse Dale var det, de dristige Nybyggere fremmanede sig af Jorden deres første Næringsmidler, idet de under saa vanskelige og farefulde Omstændigheder forvandlede den golde Mark til Frugtbarhed, hvorved de viste en Uforsagthed og et Heltemod, der har vundet dem Berømmelse vidt og bredt.

Det er ganske naturligt, at disse i Dag saa indbydende Sletter mellem Bjærgene skulle holdes højt i Pris og i kær Erindring, ja højtideligholdes i hellig Sang og Salme af dem, som i truende Nød vandt Udfrielse derfra og siden har høstet saa stor Gavn af dem. Muligvis byggede disse Grundlæggere af et Velstandsrige bedre, end de dengang selv troede; thi, enten de vidste det eller ikke, lagde de fast og dybt Grundlaget til vor Stats Storhed. Disse indskrænkede Arealer af Agerland mellem Bakkerne og langs med de bugtende Vandstrømme ere de Hjælpemidler, hvorved Arbejderne i de endnu øde Bjærgstrækninger forsynes med Livets Nødtørft, der giver dem Kraft og Styrke til at gøre Indgreb paa Bjærgenes Skatkamre, og af dem tilrane sig umaadelige Rigdomme.

Utah blev af den afdøde Oberst Donan benævnet „Gudernes bjærgbefæstede Skatkamre". Hver Bjærgkæde og Bjærgtop er en tavs men indtryksgydende Skildvagt over de i sig skjulte Skatte. Indenfor Statens Grænser findes nærmere en fuldstændig Repræsentation af et mineralogisk og kemisk Vokabularium, end i nogen anden politisk eller fysisk Afdeling af denne Jord. Her finder man de ædle Metaller, Guld og Sølv, i Miner, der repræsentere uudtømmelige Rigdomme, hvilke i koncentreret Form er Forretningsverdenens Ombytningsmiddel, og Drivfjederen til alle industrielle Foretagender. Tillige finder man de grovere Metaller, der ere mere almindelig brugbare og anvendelige i det daglige Liv; blandt disse staar Jernet som Industriens Konge, og Kobber, der kommer mer og mer i Brug, efterhaanden som Elektriciteten anbringes til Menneskenes mange forskellige Brug. Ligeledes kan nævnes Bly og Zink foruden alle de i mindre Overflødighed fundne Metaller, hvoraf Listen er i stadig Tiltagende. Alle disse findes i tilstrækkelig Mængde for indtægtsbringende Anvendelse af Kapital og Arbejde.

Vel udbredt for økonomisk Produktion findes Kul og Kalksten i uudtømmelige Mængder, og saaledes henlagte, at man let kan tro, at Naturens store Arkitekt havde Hensyn til Fremtidens Udarbejdelse af alle disse Mineralier, da han skabte de „evige Høje". Findes et Leje af

Jern paa et vist Sted, saa finder man ogsaa i dets Nærhed Kul, der er uundværligt for at smelte det. Finder man en Erts, der ikke kan udarbejdes uden ved Sammenblanding med en anden, saa finder man den anden i Nærheden.

Foruden hvad der i Almindelighed kaldes Miner, findes der i Utah umaadelig store Lejer af de forskellige nyttige Stenarter, saasom hvid og fin Marmor og Sandsten, Onyx og mange andre, der anvendes til Bygningers Udsmykning. Der er Salt i Sø og Bjærge i Masse udenfor den menneskelige Beregning; Cementsten, Kaolin, Olie, Farvestoffer, Asfalt, Gilsonit, Osokerit, Elaterit og mange andre, som endnu ikke have faaet Navn og som ere tildels ukendte. Dette ligger ikke blot i Fremtiden eller i Indbildningen eller Forudsigelse, men er i Dag Virkelighed. Utah er bleven et Sted, hvor Kapital samler sig og søger Anvendelse og nu organiseres til umaadelige Summer. Udsigterne love os en Fremtid af Udvikling, og følgelig af Velstand, der vil langt overgaa Teoristers Drømme for en halv Snes Aar siden. Allerede er Saltsødalen bleven et af de største Smeltedistrikter i Verden. Kapitalister af første Rang have nylig interesseret sig her og gøre Utah til deres Forretningscentrum af solid Karakter, i Stedet for kun et Sted at ty til i Mellemstunder. Røgen, der kommer fra de nyere Smelteværker bliver tykkere Dag for Dag, og ny Planer, som Frugten af nye Forsøg, blive udstuderet og bragt frem til Anvendelse ved Produktionen.

Pengene, der udtages af Minerne, ere rene Penge. De repræsentere ikke Udlaanerens Nattespekulationer. De have intet at gøre med Aagerkarles Udpresning. De tages ikke bort fra Arbejderen og lade hans Familie sidde i Mangel og Nød, medens andre vokse rige. Det er ikke Røveri paa den Fattiges Hjem, men kommer til os klart og rent, og er et Tillæg til Verdens Rigdomme, der gavne alle og skade ingen. Det er en ren og velfortjent Løn for intelligente Foretagenders Iværksættelse.

Disse forskellige Industriers Udvikling er af stor Betydenhed for Utahs Befolkning. De gøre Landet til et Udførsels Land i Stedet for Indførsels. De gøre Folket til Frembringere i Stedet for Forbrugere; de forøge Indbyggerantallet ved at skabe Tusinder nye Hjem og Hundredvis af nye Foretagender.

Foraarskonferencen i Aalborg

Begyndte Lørdag Aften den 13. April Kl. 8. i det nye Forsamlingshus i Valdemarsgade. Til Stede var Missionspræsident J. M. Christensen, Præs. Charles Jensen og A. P. Nelson fra Aarhus, Ældste Jeppe Jeppesen fra København, samt alle i Konferencen virkende Missionærer. Konf. Præs. C. C. Nielsen tog Ledelse af Mødet, der aabnedes med

Sang og Bøn. Konf. Præs. C. C. Nielsen bød de Forsamlede Velkommen; derefter aflagde de forskellige Grensforstandere Rapporter over deres Grene som følger: N. P. Andersen, Aalborg Gren; N. C. Jensen, Frederikshavn Gren; Charles Andersen, Hjørring Gren; Alma Benzon, Ribe Gren; N. P. Petersen, Hadsund Distrikt; C. O. Thompson, Halvrimmen.

Af disse Rapporter fremgik at alle Grenene vare i god Fremgang og alle Missionærerne arbejde i Enighed. Omrejsende Missionær N. P. Nielsen afgav sin Rapport, og bar sit Vidnesbyrd. Konf. Præs. C. C. Nielsen udtalte sin Tilfredshed over Missionærernes Arbejde. Præsident J. M. Christensen talte om Forfølgelsen som skulde følge de Hellige.

Søndag Formiddag Kl. 10. holdt Søndagsskolen Konference. Rapporter af alle S. Skolerne i Konferencen blev givet. En samlet Rapport viste, at der var afholdt 105 S. S. Møder; der var 142 Medlemmer og 25 Funktionærer, i alt 167. Et Program blev udført af Aalborg S. S., og en Præsentation af Frederikshavn S. S. Præs. J. M. Christensen talte til Børnene og gav gode Raad til Funktionærerne.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Konferencen. Præs. A. P. Nielsen fra Aarhus talte om Evangeliets første Principper. Ældste Jeppe Jeppesen udtalte sin Glæde over at være en Budbærer af Evangeliet og bar sit Vidnesbyrd. Ældste N. P. Nielsen talte om Daabens Betydning.

Søndag Aften Kl. 8 fortsattes Konferencen. Ældste Charles Jensen fra Aarhus talte om ny Aabenbaring. Præs. J. M. Christensen talte om Kristi Kirkes Genoprettelse og guddommelig Myndighed.

Et Præstedømmemøde blev afholdt Mandag Kl. 10 og blev fortsat Tirsdag Kl. 10. Alle Missionærerne havde Lejlighed til at udtale deres Følelser angaaende deres Missionsarbejde og afgive Rapport, og alle følte sig tilfredse og arbejde i Enighed med hverandre. En samlet Rapport viste, at der var omdelt 19,732 Skrifter, 2,564 Bøger, fremmede Huse besøgte 16,035, evangeliske Samtaler 5,530, Møder afholdt 520. Hyrum Jensen, N. P. Andersen og Newman Beck, have tilbragt det meste af deres Tid siden forrige Konference med at arbejde paa det ny Forsamlingshus.

Præs. J. M. Christensen talte opmuntrende til Missionærerne og gav dem gode Raad og Formaninger angaaende deres Pligter.

Konf. Præs. C. C. Nielsen udtalte sig tilfreds med Missionærernes Arbejde.

Mandag Aften holdtes et Nadvermøde. Præs. J. M. Christensen forklarede Nadverens Betydning. Kirkens almindelige Myndigheder og ligeledes Missionens og Konferencens blev enstemmigt vedtagne. Ældste N. P. Nielsen talte om den evige Død. Missionærerne beskikkedes som følger: Konf. Præsident, C. C. Nielsen; Sekretær, Ingeborg Olesen;

omrejsende Ældste, N. P. Nielsen; Missionærer i Grenene: N. P. Andersen, Hyrum Jensen, Ingeborg Olesen; Adr: Valdemarsgade 2. Aalborg. Hjørring Gren: Charles P. Andersen, L. P. Thomsen og Samuel Petersen; Adr: Dronningensgade 7. Frederikshavn Gren: N. C. Jensen, C. P. Christensen og Jas. H. Stephensen; Adr: Hjørringsvej 6. Brønderslev Gren: N. L. Petersen, Andrew Stephensen, John Eskildsen; Adr: Algade, Brønderslev; Ribe Gren: Alma Benzon, Christian Andersen; Adr: Torvet, Ribe. Halvrimmen Distrikt: Erastus Christensen og Andrew Olsen; Adr: Halvrimmen St.; Hadsund Distrikt: N. P. Petersen og James Rasmussen; Adr: Skolegade, Hadsund; Forstanderen for hver Gren talte; ligeledes Ældste C. O. Thompson og Newman Beck.

Tirsdag Aften Kl. 8 holdt Ungdoms Foreningen sit Konferencemøde hvor et Program blev udført, der bestod af Sang, Musik, Oplæsning og Deklamation. Et godt Arbejde var bleven udført siden forrige Konference og Foreningen er i god Fremgang.

Onsdag Aften holdtes en selskabelig Sammenkomst, hvor en meget behagelig Tid var tilbragt. Et Program blev udført og et Chocoladetraktement serveret til de tilstedeværende.

Alle Møderne vare godt besøgte, og de Hellige havde en udmærket god Tid sammen. Sangkoret under dets Leder Ældste Newman Beck bidrog meget til Konferencens gode Udfald.

Ingeborg Olesen, Sekretær.

Abraham Lincolns Visdom. Ved en vis Lejlighed, siges der, da en Delegation kom til Abraham Lincoln og tilskyndede ham til at hjælpe dem med saa hurtigt som muligt at føre en Sag gennem den lovgivende Forsamling, gav han dem et mærkeligt Spørgsmaal at besvare: „Sig mig," sagde han, „dersom vi kalde et Lams Hale et af dets Ben, hvor mange Ben har saa Lammet?" Deres Ordfører tog straks til Orde og svarede: „Fem, ganske vist."

„Nej," sagde den vise Hr. Lincoln, „den vilde kun have fire; thi at kalde Halen et Ben, kan aldrig gøre den til et Ben."

Vi tage os den Frihed at paaminde Anti-Mormon Skrivere og Læsere om den lille Sandhed, Hr. Lincoln her fremstillede. De spilde megen Tid og Bestræbelse paa at gøre Mormonismen til et Bedrageri, eller mindst en Vildfarelse. De kalde den alle de afskyeligste Benævnelser, de kunne finde, og beskylde Mormonerne for at være Forrædere, Forbrydere og Daarer; men husk paa, „at kalde en Hale et Ben, gør den ikke til et Ben". Mormonismen kendes bedst paa dens Frugt; og at kalde Frugten daarlig naar den er god, gør den ikke daarlig eller

skader den det mindste. Den Kloge vil smage den for Overbevisning; og naar han finder den god og velsmagende, kan ingen Tale til det modsatte vende ham fra Sandheden.

Daab i England. Af Millennial Star 25. April ses, at Værket gør god Fremgang der. Statskirken synes at tabe sin Magt, og manges Tillid til den er meget svækket. Vore Ældster virke utrættelig for Udspredelsen af Guds aabenbarede Villie og Advarsel til den nulevende Slægt, og følgende Meddelelser ere nogle af Frugterne af deres Arbejde:

Den 3die April blev een tillagt Ipswich Gren ved Daab i Gipinfloden . . . Et Daabsmøde holdtes i Middlesboro den 10. April. 80 Personer var til Stede for at se Daaben udført. Otte blev døbt ved Begravelse i Vandet og fik den Helligaandsgave ved Haandspaalæggelse. Seks blev tillagt Kirken i Liverpool den 22de, og den 14. blev ni døbt i Hull. Den 18. blev 5 døbt i Kidderminster Gren, Birmingham Konf., og den 21. blev een til døbt i den Konference. Den 14. blev 22 døbte i „Tibberton Square Bath", London, og Udsigterne i „Verdensstaden" ere lovende. Mørket maa vige for det klare Lys, og Herrens Værk tilsidst opfylde Jorden!

Dødsfald. Efter Forlangende af den efterladte Familie bekendtgøres herved, at Marie Westerdahl Gudmundsen den 20de November 1906 afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah. Hun blev født i Westerstad, Malmøhus Lehn, Sverrig, den 19de Juni 1836, Datter til Ola Truelsen og Inger Andersdatter; rejste til Danmark i en ung Alder og der annammede Evangeliet den 3. Juni 1861; emigrerede til Utah 1889; hun døde i fast Tro paa Evangeliet og i Haab om en herlig Opstandelse; hun efterlader sin Mand og 5 Børn.

(Nordstjärnan bedes optage.)

Den 15de Februar afgik ved Døden i Salt Lake City, Hans Jensen Møller, født den 9de April 1854 i Munkebjerg, Sorø Amt, Danmark. Han blev døbt i 1863, emigrerede i 1884 til American Fork, Utah; efterlod Hustru og 7 Børn; han var trofast i sin Pagt med Herren til sin Død.

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).